

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: D. S.,** zastoupen Mgr. Alenou Tichou, advokátkou, se sídlem Liberecká 3, Jablonec nad Nisou, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2003, č. j. OAM - 3685/VL - 10 - P06 - 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 14. 5. 2004, č. j. 59 Az 381/2003 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2003, č. j. OAM - 3685/VL - 10 - P06 - 2001, žalobci (dále jen „stěžovatel“) nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný odůvodnil svoje rozhodnutí tím, že na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatel, který požádal o azyl z důvodu obav z nastoupení základní vojenské služby, konfliktu v Podněstří a kvůli skutečnosti, že jsou u moci komunisté, nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Současně také rozhodl, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani dle § 13, § 14 zákona o azylu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 14. 5. 2004, č. j. 59 Az 381/2003 - 17, tak, že žaloba byla zamítnuta. Svoje rozhodnutí krajský soud odůvodnil tím, že přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žalobě nelze přiznat důvodnost. Dle názoru soudu obavy z plnění branné povinnosti nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Soud dále konstatoval, že žalovaný provedl řádné dokazování a své závěry, které z dokazování vyvodil, rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí výstižně a logicky. Soud proto neměl důvod tyto závěry zpochybnit, neboť jimi žalovaný neporušil zásady správního uvážení. Protože pak přezkoumáním napadeného rozhodnutí nebylo zjištěno porušení zákona, pro které by soud musel toto rozhodnutí zrušit, soudu nezbylo, než podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Stěžovatel v ní namítá, že žalovaný, posléze i krajský soud, ve svém rozhodování nevzal na vědomí, že Moldavskou republiku opustil primárně z obavy o svůj další osud v souvislosti se svým politickým přesvědčením, neboť je pacifista a z tohoto důvodu odmítl nastoupit vojenskou službu, resp. mu zkorumpovanými státními orgány jeho domovského státu nebylo umožněno nastoupit alternativní civilní službu, neboť je ruské národnosti a svoji žádost by musel podpořit úplatkem. Vzhledem k těmto skutečnostem stěžovatel tvrdí, že v Moldavské republice dochází k masové diskriminaci občanů ruské národnosti a splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel nesouhlasí se závěry správního orgánu, které převzal i krajský soud, že odmítnutí žádosti o alternativní vojenskou službu nelze považovat za diskriminační jednání ze strany státních orgánů Moldavské republiky, protože nesplnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti opravňuje příslušné orgány k jejímu odmítnutí. Diskriminační jednání nespatřuje v této skutečnosti, ale v tom, že orgány rozhodující o alternativní službě jsou zkorumpované, stejně jako orgány, které by měly korupci potírat. Stěžovatel dále nesouhlasí s bagatelizováním situace v Podněstří, kde od roku 1991 nedošlo k vyřešení tohoto konfliktu a dojde-li k bojům, bude stěžovatel opět nucen popírat svoje přesvědčení a účastnit se nějakých bojů se zbraní v ruce a pokud odmítne, zřejmě bude považován za vlastizrádce a tak s ním bude také naloženo.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Správní orgán neakceptuje přesvědčení stěžovatele, že se nachází v situaci definované § 12 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhuje správní orgán zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 22. 4. 2001. Tuto žádost stěžovatel odůvodňoval tím, že v roce 1996 dostal povolávací rozkaz k výkonu vojenské služby. Protože na vojnu nechce, nenastoupil. Dle svých slov se informoval o možnosti alternativní služby, ale žádost nepodal. Asi v roce 2000 mu přišel druhý povolávací rozkaz a potom se rozhodl ze země ujet. V ručně psaném odůvodnění stěžovatel jako důvody své žádosti uvádí konflikt v Podněstří, komunisté u moci a nechuť sloužit v armádě, neboť je pacifista. V Protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky ze dne 6. 11. 2002 pak své důvody konkretizuje tak, že byla odmítnuta jeho žádost o alternativní vojenskou službu. Požádal o ní znovu, ale byl odmítnut, neboť nezaplatil úplatek. Jako další důvod své žádosti uvádí to, že jako Rus žijící v Moldávii je diskriminován z důvodu své národnosti a je ve své vlasti ponižován. Měl také neshody s manželkou, která je Moldavanka. Na dotaz, zda před svým odjezdem měl nějaké problémy se státními orgány, kromě již zmíněných problémů s nástupem vojenské služby, stěžovatel odpověděl záporně a udává, že měl problémy jít např. nakoupit. Ponižování ruskojazyčných osob dle jeho slov začíná už ve škole. Bezprostředním důvodem pro podání žádosti pak bylo, že byl nalezen cizineckou policií a dostal rozhodnutí o administrativním vyhoštění. V příloze č. 1 protokolu o pohovoru byl žadatel informován o tom, jakými informacemi disponuje správní orgán pro posouzení jím uváděných skutečností.

Námitky stěžovatele, že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost o udělení azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu učinil závěr, že žalovaný nepochybil, když rozhodl, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v zákoně o azylu. Tento zákon v § 12 předpokládá pro udělení azylu splnění podmínky, aby byl žadatel o azyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodněný strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím, což stěžovatel během správního řízení neprokázal. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že situace ruskojazyčné menšiny v Moldávii a příslušnost k ní není bez dalšího dostatečným důvodem pro udělení azylu. Intenzita potíží uváděných stěžovatelem v průběhu správního řízení (nepříjemné chování personálu při nakupování v obchodě, neshody s manželkou moldavské národnosti) pak nesvědčí o tom, že by byl stěžovatel pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, jak je shora uvedeno. Žalovaný posuzoval

situaci v Podněstří na základě objektivních a věrohodných informací, s jejichž skladbou byl stěžovatel v průběhu správního řízení seznámen a nevznesl proti nim žádné námitky.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost tudíž není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu